

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλου 117, Έτος 11ο, Οκτώβριος 2005

ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΟΥΜΕ ΤΟ '40

Ασφαλώς όλοι σήμερα θα έχουμε καταλάβει τι πόλεμος γίνεται εδώ και κάποια χρόνια στη χώρα μας, για να σβήσουν οι πατροπαράδοτες μας παραδόσεις και να καταδαφισθούν εκείνα τα ορόσημα που στέριωσε η Ελληνοχριστιανική μας κληρονομιά, με οδυνηρούς αγώνες, θυσίες και αίμα που δεν ξεβάφει, ούτε ξεθωριάζει.

Είναι ανάγκη αυτή την ώρα, αλλά και πάντα, τα τρόπαια της ανταπόρνησης να διατηρηθούν ζωντανά και παραδειγματικά στις μνήμες μας. Προπάντων τώρα που τα συνεργεία της παγκοσμιοποίησης κατεδαφίζουν κάθε συγκεκριμένο νόημα και έργο της αλήθειας, για να υψώσουν στη θέση του νεοεποχικά οικοδομήματα της σύγχυσης και του ψεύδους.

Ντροπή για μας τους μοντέρνους Έλληνες και έλεγχος θα πρέπει να είναι οι μνήμες του ηρωϊκού εκείνου έπους του '40, αν κάποια ώρα καταφέρουμε να υψώσουμε τα κεφάλια μας πάνω από την καταναλωτική μας αχλή και συναισθανθούμε την τόσο πλαδαρόψυχη σύγχρονή μας ενδοτικότητα.

Το «ΟΧΙ» του '40 ήταν εκδήλωση της ζωντάνιας του Ελληνικού λαού που συνεπής στις πατροπαράδοτες παραδόσεις αντέταξε σθεναρά το φιλότιμο ενάντια στην πρόκληση της αλαζονείας.

Δεν υπήρχαν τότε, πίσω πόρτες ανοικτές και ενδεχόμενα πλαγίων λύσεων που με διπλωματικές συζητήσεις οδηγούν στην σύγχυση, στην ηττοπάθεια και στην παραίτηση.

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Τηρείν πάντα

Όλοι γνωρίζουμε, αγαπητοί μας αναγνώστες, ότι ο Χριστός μας μετά την ένδοξη Ανάστασή Του και λίγο πριν από την εις ουρανούς Ανάληψή Του, κάλεσε τους μαθητές Του και τους είπε: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμην ὑμῖν» (Ματθ. κη' 19-20). Στα λόγια αυτά του Σωτήρος μας στηρίζεται η ορθόδοξη πίστη στον ένα Τριαδικό Θεό ως και η καθολικότητα της Μίας Αγίας του Χριστού Εκκλησίας. Η Εκκλησία του Χριστού είναι καθολική όχι μόνον γιατί απευθύνεται σε όλους τους ανθρώπους, σε όλα τα ἔθνη και σε όλες τις φυλές της γης, αλλά γιατί μεταφέρει σ' αυτούς το καθολικό μήνυμα της σωτηρίας και τους βοηθάει να τηρήσουν όλα ὅσα παρήγγειλε ο μέγας βασιλιάς και Σωτήρας του κόσμου Χριστός, προκειμένου να γίνουν ὅλοι παιδιά Του και να πραγματοποιηθεί το «γεννήσεται μία ποίμνη καὶ εἷς ποιμήν».

Πράγματι, οι χριστάνθρωποι εκείνοι μαθητές του Κυρίου ενισχυμένοι με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, ως περιστέρια της ειρήνης, διέβησαν χώρες και χωριά, επισκέφθηκαν λαούς και ἄρχοντες και ἔφεραν παντού το σωτήριο μήνυμα της καθολικής αναγεννήσεως, τηρούντες οι ίδιοι πρώτοι από όλους πάντα ὅσα ἐνετείλατο ο Κύριος. Γι' αυτό φρόντισαν απ' την αρχή, ὥστε στις πρώτες εκκλησιαστικές κοινότητες που ἴδρυσαν,

(Συνέχεια στη σελ. 3)

Πολιτικοί εξωφρενισμοί

Στο σκοτάδι της άγνοιας μπορεί να βιώνουν κατά τη γένεσή τους καταστάσεις και οντότητες που ενδιαφέρουν τον άνθρωπο και προκαλούμεθα να τις εξιχνιάσουμε και να τις ερμηνεύσουμε, πιεζόμενοι από την ανάγκη είτε να τις αποδεχθούμε και να ωφεληθούμε από αυτές, είτε να τις απορρίψουμε και να αποφύγουμε βλαβερές συνέπειες. Στο ημίφως της γνώσης αρχίζουν και αποκαλύπτουν την ταυτότητά τους, κεκαλυμμένα και συγκεχυμένη στην αρχή, σαν αρχίζει όμως να ξανοίγει το φως της ημέρας, ὅλο και περισσότερο αποκαλύπτουν το

ποιόν τους. Μέχρι το φως του ήλιου να ξεσκεπάσει πλήρως σκοπούς και επιδιώξεις που διαβιούσαν για πολλούς λάθρα και να φανερωθούν πλέον παρηρησία τα νοήματά τους.

Μα τι ήταν και πώς εξελίχθηκε αυτό το κορυφαίο διπλωματικό γεγονός που συνέβη προχθές στις 2-10-05 στο Στρασβούργο;

Ποιας αντικειμενικής λογικής γέννημα και ποιας «εταιρικής» πολιτικής αρετής προϊόν; Τέτοιος έρωτας 25 σοφωτάτων ηγετικών προσώπων προς μίαν νύμφην πολύφερνον, παρ' όλα της τα κουσούρια και τις ανυποχώρητες της παραξενιές;

Πώς ευλογήθηκε ένας τέτοιος απίθανος γάμος, που θα πρέπει αυτός να

χαρακτηριστεί ως γάμος του αιώνα;

Το συνοικέσιο εκινδύνευε μέχρι την τελευταία στιγμή να ακρωθεί, ευτυχώς όμως επενέβη ο από μηχανής θεός του αιώνας τούτου και ο κίνδυνος, χάρις στον τέλειο τρόπο που η μηχανή ήταν στημένη, απεφεύχθη! Ακολούθησε πανηγυρικά ο χορός του Ησαΐα με παράνυμφο τον πλέον ανεξίκακο και υπομονετικό εκ των εταιρών, που ουδεμίαν ήγειρεν ένστασιν, ως συνήθως, γι' αυτήν την αταίριαστη συμβίωση, αλλά απεναντίας γιόρτασε χαρούμενος τη διπλοκουμπάρια...

Συγκινητική ήταν η υποδοχή της νύμφης που ολόφωτη από ικανοποίηση για τον προσωπικό της δυναμισμό,

(Συνέχεια στη σελ. 4)

ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΟΥΜΕ ΤΟ '40

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Η προκλητική αλαζονεία των επιτιθεμένων υπαγόρευε κίνηση των Ελλήνων μόνο προς τα εμπρός, διότι επιβίωση ακόμα στον ελληνικό χώρο η αίσθηση της αξιοπρέπειας.

Σήμερα, εξευρωπαϊσμένη η νοημοσύνη μας, έχει πλατύνει αρκετά, ώστε να βλέπει αφ' υψηλού τις μικρόψυχες «πατριδοκάπηλες» αρνήσεις του παρελθόντος, και αντί να προβάλει το ΒΕΤΟ, χορεύει απ' τη μια καρσιλαμά και από την άλλη «Ησαΐα χόρευε», συνάπτοντας κουμπαριές ειρήνης!!

Πως μπορούμε σήμερα και γιορτάζουμε το «ΟΧΙ» έχοντας μεταλλαχθεί ηθικά, και το «ΝΑΙ» να βγαίνει πιο αυθόρμητα από τις κορυφές που μας διοικούν μέχρι τον πάτο των διοικουμένων, γιατί είναι πιο εύπεπτο, πιο ανώδυνο, πιο γλυκερό, πιο μοντέρνο, όταν μάλιστα είναι επενδυμένο με την μεγαλοψυχία...

Να το πάρουμε απόφαση. Σήμερα, είμαστε μεγάλοι πλέον και Ευρωπαίοι. Δεν μας πρέπει οι μικρόψυχες συμπεριφορές του παρελθόντος, ούτε αν μας αδικήσουν στενοχωρούμαστε, ούτε να αδικήσουμε φοβόμαστε...

Πετάμε στα σύννεφα και σουρνόμαστε στον κόσμο της φαντασίας και της σύγχυσης έχοντας εγκαταλείψει την σιγουριά της πραγματικότητας.

Ευκαιρία είναι σαν γιορτάζουμε το ηρωικό έπος του '40 να προσγειωόμαστε εκμεταλλευόμενοι την στερεότητα της αδαμάντινης του αξίας, ώστε να πάψουμε να στροβιλιζόμαστε, βυθιζόμενοι στην χαβούζα της σύγχυσης και του σύγχρονου ηττοπαθούς σκότους.

Από την άλλη μεριά, που υπάρχει ο έμφυτος πόνος και η συμπάθεια για το συνάνθρωπο, που από ανάληπτους εργοδότες πετιέται στους δρόμους, γιατί είμαστε υποχρεωμένοι να δειχθούμε φιλόανθρωποι «κατ' εντολήν μόνο», σε όσους τα εξωκοινοβουλευτικά κέντρα αποφάσεων μας υποδεικνύουν;

Ας θυμηθούμε λίγο το '40 και τον διαυγή πνευματικό ουρανό που εκάλυπτε τότε τη χώρα μας και υποδείκνυε σταθερά των δικαίων τον τιμημένο αγώνα.

Ας θυμηθούμε το '40 εκδηλώνοντας όχι εμπαθή αισθήματα και εκδικητικές διαθέσεις, σε όσους μας προκαλούν, αλλά αποπλέοντας από πάνω μας εκείνες τις απανωτές ντροπές που μας έχει συσσωρεύσει η χρόνια ηττοπάθειά μας και να δίνουμε απαντήσεις που να θυμίζουμε και λίγο το Ελληνικό μας παρελθόν.

Και αν ολόκληρος ο λαός δεν έχουμε την νοοτροπία που έχουν οι η-

γέτες μας, οι μη διστάζοντες να επαναλαμβάνουν το ηττοπαθές «ΝΑΙ» με προθυμία, όμως μπορούμε να διαφοροποιηθούμε από αυτούς και όσους εξημών επιμένουν να τους στηρίζουν. Μπορούμε να λέμε το «ΟΧΙ» κατά δύναμη ως ομάδες και ως πρόσωπα όπου και όταν με θράσος προκαλούμεθα, αν θέλουμε να μοιάζουμε με τους φασιστομάχους πατέρες μας, σαν γνήσιοι απόγονοί τους, βροντώντας ηχηρά το «ΟΧΙ» στις γλυκερές αδιακρισίας την ύπουλη παραπλάνηση!

ΟΧΙ ανυποχώρητο στις αποθρασυμένης μόδας την ξετσιπωσιά.

ΟΧΙ στη χανωμένη και αγελοειδή μίμηση νοσηρών προτύπων και μοντέλων.

ΟΧΙ στην ευπιστία των σύγχρονων «ψευδοπροφητών» που πολεμούν καθημερινά να αμβλύνουν την κριτική μας ικανότητα, με όλα τα μέσα, και να μας καταντήσουν παθητικά και άβουλα όντα, υπακούοντας δουλικά στις εντολές της παγκοσμιοποίησης και τα νεοεποχικά συνθήματα.

ΟΧΙ στην απατηλή έπαρση και του καταναλωτισμού τη χλιδή.

ΟΧΙ, με κάθε δυνατό τρόπο στη δουλική εκμετάλλευση της σύγχρονης οικονομικής τυραννίδος.

ΟΧΙ στις καταγίδες του εξοργιστικού ψεύδους που δεχόμαστε από επίσημες και ανεπίσημες πηγές, που απειλούν να καταργήσουν την νοημοσύνη μας και να μας υποβιβάσουν σε ανεγκέφαλους δέκτες εντολών.

Ο σημερινός αγώνας, που εκ των πραγμάτων καλούμεθα ν' αποδυθούμε, είναι σκληρότερος, ίσως, και από αυτόν του '40, για όσους τον έχουν υποψιαστεί. Όσοι ακόμα δεν τον έχουμε καταλάβει ας παραδειγματιστούμε με την ευκαιρία που μας δίνουν εκείνες οι πολύτιμες μήμες, μήπως έτσι αποφασίσουμε ενωμένοι ν' αντιμετωπίσουμε την σύγχρονη αθόρυβη σκληρή πραγματικότητα.

Είναι ανάγκη ν' ακουστεί το «ΟΧΙ» και πάλι μέσα στη σύγχρονη απανθρωπιά και αναλγησία, μια και οι μεγάλοι μας δεν τολμούν ούτε και να το ψιθυρίσουν.

Ίσως, ο Πανάγαθος Τριαδικός Θεός ιδεί την διάθεσή μας και κάνει την φιλόανθρωπη παρέμβασή του, για να μας θεραπεύσει από την άνετή μας μακαριότητα.

Γ. Σ. Γκεζερλής

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι,
Τ.Κ.: 15124, Τηλ: 210 6195766,
E-mail: vgezer@cc.uoa.gr

(Στείλτε μας το email σας, για να σας αποστέλλεται το φυλλάδιο «Αγιος Ελευθέριος» σε ηλεκτρονική μορφή).

Η Κρίση και η Κατάκριση

«Μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθήτε· ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθαι» (Ματθ. ζ' 1-2).

Ζούμε σε μια εποχή που η διατύπωση κρίσης για τον συνάνθρωπό μας, είναι μια καθημερινή πράξη. Αυτή δε η πράξη τις περισσότερες φορές δεν είναι μόνο χρήσιμη, αλλά και αναγκαία. Το δημοκρατικό πολίτευμα, για παράδειγμα, δεν υφίσταται χωρίς την έκφραση της κρίσης μας. Αλλά και πέρα από αυτό, η κρίση και η διατύπωση της λειτουργούν ως κάτι το αυτονόητο, αν όχι ως κάτι το επιζητούμενο. Η καθημερινότητά μας βρίθει από παραδείγματα που αποδεικνύουν αυτό ακριβώς. Η απονομή της δικαιοσύνης στηρίζεται στην κρίση. Στο χώρο της τέχνης η παρουσία των κριτικών είναι καθιερωμένη. Τα διοικητικά και γνωμοδοτικά συμβούλια, οι επιτροπές κρίσης υπάρχουν, ακριβώς για να κρίνουν και να διατυπώνουν τις αποφάσεις τους. Οπουδήποτε υπάρχουν εξετάσεις, προϋποτίθεται η κρίση. Ακόμη, και στις κοινές καθημερινές συναλλαγές ρουτίνας, συμβαίνει κάτι παρόμοιο.

Η κρίση, λοιπόν, είναι αναπόφευκτη. Κάποιες φορές, όμως, το ίδιο αναπόφευκτες είναι και οι διάφορες παθολογικές εκφάνσεις της ανθρώπινης κρίσης. Αυτές, δεν είναι άλλες από το κουτσομπολιό, την κατάκριση, την καταλαλιά, την ψευδολογία, την ψευδομαρτυρία, την κακολογία και τη συκοφαντία. Τα κλινικά αυτά συμπτώματα της ανθρώπινης κρίσης, πολλαπλασιάζονται γρήγορα και με μεγάλη ευκολία και, όπως υποστηρίζουν οι Άγιοι της Εκκλησίας μας και όπως ο Χριστός υποστήριξε πρώτος, αποτελούν σφοδρά αμαρτήματα και μπορούν να μας οδηγήσουν ακόμα και στην απώλεια της ψυχής μας.

Εδώ, θα μας απασχολήσουν η ανθρώπινη κρίση και κατάκριση και θα προσπαθήσουμε, φέρνοντας παραδείγματα Πατέρων της Εκκλησίας μας, να καταδείξουμε τη φύση και το νόημά τους αλλά και να ξεκαθαρίσουμε την υγιή από την παθολογική τους υπόσταση.

Πότε η Κρίση είναι Επιτρεπτή:

Ας αφήσουμε το Μ. Βασίλειο να απαντήσει σε αυτό το ακανθώδες ερώτημα, που σχετικά γράφει τα εξής: «Όταν ο Κύριος διατάσσει τη μία φορά “Μη κρίνετε και ου μη κριθήτε”, και την άλλη “την δικαίαν κρίσιν κρίνεν”, δεν μας απαγορεύει ολότελα την κρίση, αλλά μας διδάσκει, ότι υπάρχει διαφορά κρίσης από κρίση». Ο Μ. (Συνέχεια στη σελ. 4)

Τηρεῖν πάντα

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

να εφαρμόζεται η πολύπλευρη διδασκαλία του Κυρίου με όλες τις προεκτάσεις της.

Δεν αρκέστηκαν, δηλαδή, στο να ιδρύουν απλές θρησκευτικές συνάξεις, που να συνεχίζουν τη δουλειά της λειψιτικής ιεροσύνης και να τελούν μόνο λατρευτικές τελετές. Ούτε έμειναν στο ξερό κήρυγμα με ηθικιστικές εντολές, αλλά ίδρυσαν νέες αναγεννημένες κοινωνίες, συγκεκριμένες εκκλησιαστικές κοινότητες με εσωτερική πνευματικότητα, με αγαπητική ζωή, με δημοκρατική διάρθρωση και κοινωνική συνεργασία, αφού «*ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν μία... ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινὰ*» (Πραξ. δ' 32) και ὅλοι μαζί ἐξέλεξαν τους διακόνους και τους ἄλλους υπευθύνους των. Κάθε εκκλησιαστική κοινότητα, είτε επισκοπή είτε ἐνορία, ἦταν μια καινή κτίση, μια συγκροτημένη κοινωνία, μια κανονική πόλη μέσα στον ἀλλόθρησκο, ἀλλογενή και ἐχθρικό κόσμο. Αυτή η κοινότητα ἐνδιαφερόταν για ὅλα τα προβλήματα των μελών της, γιατί και τα πνευματικά και τα υλικά είναι δωρήματα του ἰδίου Πατέρα και πρέπει να προσφέρονται με ἀγάπη προς ὅλα τα παιδιά Του.

Αν λοιπόν θέλουμε να διαπιστώσουμε, ἐάν οι κληρικοί μας ἢ οι ἐπιστήμονές μας ἢ οι πολιτικοί μας ἐνεργούν ως ὀρθόδοξοι εκκλησιαστικοί διάκονοι και λειτουργοί ἢ ως κοσμικοί ἄρχοντες, κρατιστές ἢ δεσποτοκράτορες, θα πρέπει να τους ἐρωτήσουμε και μάλιστα να τους προσέξουμε στην πράξη, αν πιστεύουν στην Ὀρθοδοξία, ἐάν ἀκολουθοῦν ἀληθινῶς, τίμια και δημοκρατικῶς ζωὴ και ἐάν πολιτεύονται με κοινωνική δικαιοσύνη και συνεργασία. Αν ἐστὼ και ἓνα ἀπὸ τα τρία τους λείπει και μάλιστα ἐν γνώσει τους, τότε είναι λειψοί, ξένοι και ἀλλότριοι ἀπὸ την Ὀρθοδοξία και ως ἐκ τούτου ταραξίες της εκκλησιαστικῆς μας ζωῆς. Ἄλλωστε σ' αυτές τις ἐλλείψεις και στην ἀμετανοησία οφείλονται ὅλα τα κακά της χώρας μας, ὅλα τα σκάνδαλα στην Ἐκκλησία, ὅλη η κατάντια της παιδείας και προπαντός η μεγάλη κρίση και σήψη τους δημοσίου μας βίου.

Το ἴδιο δυστυχῶς συμβαίνει και με μας τους Ὀρθοδόξους Ἕλληνες, οι οποίοι ναι με ἀκόμη ἔχουμε την Ὀρθόδοξη πίστη, λόγω ὁμως των πολλῶν ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων, των ἀλλεπαλλήλων ξενικῶν κατοχῶν και προπαντός των διαφόρων μικροπαθῶν και ἐλαττωμάτων μας, ζούμε και συμπεριφερόμαστε τις περισσότερες φορές τελείως διαφορετικά και μάλιστα ἀντίθετα ἀπὸ την καθολική χριστιανική διδασκαλία. Και αυτή η ἴδια η δομὴ της εκκλησιαστικῆς μας οντότητας

δεν ονομάζεται εκκλησιαστική κοινότητα ἢ ἐστὼ ἐνορία, ἀλλὰ ναὸς με ὅλα ὅσα αὐτὸ συνεπάγεται.

Οι Μητροπολίτες μας δεν αισθάνονται τον εαυτό τους διάκονο του λαοῦ ἀλλὰ δεσπότη. Οι διάκονοι δεν διακονοῦν τις ἀνάγκες των πιστῶν στα κοινωνικά και ἀνθρώπινά τους προβλήματα ἀλλὰ ντύνουν και ζεντύνουν τον Μητροπολίτη ἢ μάλλον τον Δεσπότη τους. Η ζωή και λειτουργία του ναοῦ φτάνει μέχρι την τέλεση των μυστηρίων, σε κηρύγματα, ἐστὼ και σε κάποια φιλόπρωχη δράση. Δεν θυμίζει ὁμως τίποτε ἀπὸ ζωντανή πόλη με πλήρη ἀνάληψη ὅλων των μορφωτικῶν, κοινωνικῶν, εργασιῶν και οικονομικῶν ευθυνῶν. Κοντολογίς, κληρὸς και λαός, δημοσιογράφοι και πολιτικοί, ὅταν λένε την λέξη Ἐκκλησία, ἐννοοῦν μόνο την θρησκευτικὴ της δομὴ και τίποτε παραπάνω. Κανείς τους δεν φαντάζεται ὅτι η ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία είναι ὅλοι οι Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες και ὅτι ο ναός, το σχολεῖο, η κοινότητα, ο δήμος, η Βουλὴ, τα Ὑπουργεῖα ὑπάρχουν, για να ἐξυπηρετοῦν τον ἐλληνικό λαό, βεβαίως το καθένα ἀπὸ αυτά στον τομέα του.

Εἶναι πολύ δύσκολο να καταλάβουμε ὅτι ὅλοι αυτοί οι ἐπιμέρους θεσμοί είναι ὑπὸ την ευρύτερη ἐννοια εκκλησιαστικῆς διακονίας, γι' αὐτὸ ὑπάρχει ἢ μάλλον ὑπῆρχε παντοῦ η εικόνα του Χριστοῦ και τελείται σε κάθε ἐναρξὴ της διακονίας ἀγιασμός. Ἄλλωστε ὅλες αυτές οι διακονίες μελετώνται κατὰ την εἴσοδο των Τιμίων Δώρων ἢ, ὅπως λέει ο λαός, στα Ἁγία (τῶν διδασκάλων ἡμῶν και ἀναδόχων..., πάσης ἀρχῆς και ἐξουσίας..., τῶν διακονούντων και διακονησάντων ἡμῖν...). Εἴναι ὅμως ἐκκλησιαστικῆς διακονίας και ἦσαν ἀπλῶς κοσμικῆς, ὅπως οι ἀνίδεοι τις ονομάζουν, τότε γιατί ἀναφέρονται στη Θεία Λειτουργία και μάλιστα στη λειτουργία των πιστῶν;

Βεβαίως θα μπορούσε κανείς να ρωτήσει: «Ἐάν η Ἐκκλησία περιλαμβάνει ὅλες τις ἐκφάνσεις του ἀνθρώπινου βίου, ἀπὸ τις πνευματικῆς μέχρι τις οικονομικῆς, τότε γιατί οι Ὀρθόδοξοι κατηγοροῦμε την Παπική ἐκκλησία, η οποία ἀσχολείται με ὅλα και με ὅλους;» Το λάθος ἢ μάλλον το ἐγκλημα του παπισμοῦ δεν είναι ὅτι ἀσχολείται με ὅλους και με ὅλα, ἀλλὰ ὅτι ἐπιδιώκει να ὑποτάξει ὅλους και ὅλα σε ἓνα πρόσωπο και στα ὄργανά του. Το ἴδιο ἐγκλημα κάνουν και Ὀρθόδοξοι κληρικοί, οι οποίοι ἀντὶ να διακονοῦν τον λαό του Θεοῦ ως ἐπίσκοποι και πρεσβύτεροι, συμπεριφέρονται ως δεσπότες και ἐπιδιώκουν να ὑποτάξουν τους πάντες και τα πάντα. Ἀσφαλῶς και ο κρατισμὸς ἐγκληματεῖ, ἀφοῦ και αὐτός ἐπεμβαίνει στα της Ἐκκλησίας. Ἐννοεῖται ἐπίσης ὅτι και ὅλοι οι Ὀρθόδοξοι ἐγκληματοῦμε κατὰ της ἀληθείας και της Καθολικῆς

Τουρκολαγνεῖα

Πόσα χωράει αὐτή η ζωὴ
τι ἔχουμε να ἰδοῦμε,
να ἴμαστε λίγο ψυχραῖμοι
για να μὴν σαλευτοῦμε.

Τι ἀπροσδόκητες σκηνές
τι παιδικῆς ἐξάρσεις,
χαμόγελα ἐνθουσιασμοῦ,
χαρὲς κι ἀγαλλιᾶσεις.

Γίνονται οι γείτονες δεκτοί
στην ευρωκοινωνία
μετανοιωμένοι ολόψυχα
ἀπὸ την ἀμαρτία...

Οι γείτονες εἰσέρχονται
στο ευρωπαϊκὸ γύρι,
με τέχνη του ἀρχιμάγερου
κι ευχὲς του νοικοκύρη.

Παράδοξο φαινόμενο,
πού παν οι ἀπαγορεύσεις,
οι ἀπαιτήσεις των σκληρῶν
κι θεσμικῆς τους θέσεις;

Τι ἔγιναν τα φράγματα
που ἦσαν ὀρθωμένα
να σταματήσουν αὐστηρὰ
τον ψευδοσταμπούκα;

Ὅλα τα πήρε ο ἀνεμος,
ἀφοῦ ἦτανε χαρτιά
και ἀφήσε στη θέση τους
ἐποχικὴ σκουριά.

ο Παράλογος

Ὀρθοδοξίας, ἐάν εἴμαστε μονομερεῖς, φανατικοί και ἐξαρτημένοι ἀπὸ ἀντιχριστιανικῆς δοξασίας και συμπεριφορῆς, ὅσο και αν αυτές αὐτοαποκαλοῦνται χριστιανικῆς. Πρέπει να ἀντιληφθοῦμε ὅλοι ὅτι στην πραγματικὴ καθολική Ἐκκλησία του Χριστοῦ ὅλα τα καλά και ὅλες οι διακονίες είναι μέσα στην Ἐκκλησία, ἀλλὰ και κάθε τομέας ἔχει ἐσωτερικὴ ἀυτονομία και συνεργαζόμενος με ὅλους τους ἄλλους τομείς ἐργάζεται για τον κοινὸ σκοπὸ, που είναι η σωτηρία του ἀνθρώπου.

Γι' αὐτὸ ἐλάτε, ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες, να ἀποφασίσουμε ἐπιτέλους να βιώσουμε την καθολική Ὀρθοδοξία, να ἀναβιώσουμε την παλαιὰ ἐλληνορθόδοξη κοινοτικὴ ζωὴ και πολιτεία και να ἐκλέξουμε πιστούς, τίμιους και δίκαιους κληρικούς και πολιτικούς, για να διακονοῦν και ὄχι να ἐκμεταλλεύονται τον λαό, για να προστατεύουν και ὄχι να παρασύρουν την νεολαία και να ἐργάζονται για την σωτηρία ὅλων και ὄχι για τον χαμό τους. Ἐλάτε, ἐπιτέλους, να συνεργαστοῦμε για Ὀρθόδοξη πίστη, ζωὴ και πολιτεία, για την καινή και κοινή πολιτεία, για την καθολική δηλαδή Ἐκκλησία του Χριστοῦ.

Β. Τσούπρας
Θεολόγος - Κοινωνιολόγος

(Ἀναδημοσίευση ἀπὸ την ἐφημ. «Ἐπάγγελτος», ἀρ. φύλλ. 497, 1-10-05).

Η Κρίση και η Κατάκριση

(Συνέχεια από τη σελ. 2)

Βασίλειος, πολύ συχνά παραπέμπει στις διδασκαλίες του Αποστόλου Παύλου για το διαχωρισμό της σωστής από τη λανθασμένη κρίση. Σύμφωνα με τον Άγιο της Εκκλησίας μας, μπορεί κανείς να διατηρήσει μια κρίση, όταν: α) Βλέπει τον αδελφό να κάνει πράξεις αντίθετες με το θέλημα του Θεού και ανακοινώνει την αμαρτία του, για να μη γίνει αθεράπευτη. Στην περίπτωση, όμως, αυτή εκείνος που πάει να διορθώσει τον άλλο δεν πρέπει να έχει διαπράξει παρόμοιο ατόπημα. β) Θέλει να διορθώσει αδελφό που αμαρτάνει και συζητά το αμάρτημά του με διακριτικούς γέροντες. γ) Θέλει να προφυλάξει αδελφούς, που από άγνοιά τους για την ποιότητα του άλλου, δημιουργούν μαζί του σχέσεις και κινδυνεύουν να βλαφτούν. Να σημειωθεί πως η πρόθεση του άλλου, δραματίζει πρωτεύοντα ρόλο. Αν δεν υπάρχει αγαθή πρόθεση, τότε και η φαινομενικά καλύτερη πράξη γίνεται αφορμή για αμαρτία. Εδώ χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή, γιατί πολλές φορές ενώ νομίζουμε ότι κρίνουμε κάποιον με αγάπη και ενδιαφέρον, τελικά το κίνητρό μας δεν είναι και τόσο αγαθό όσο νομίζαμε. Να γιατί οφείλουμε να είμαστε πολύ προσεκτικοί στη διατύπωση της κρίσης μας.

Όταν η Κρίση γίνεται Κατάκριση:

Θέλοντας να δώσουμε έναν ορισμό για την κατάκριση χρησιμοποιούμε τα λόγια του Δωρόθεου Γαζή, σύμφωνα με τον οποίο «Κατάκριση είναι να πεις ότι ο τάδε είναι ψεύτης ή θυμώδης ή πόρνος. Στην περίπτωση αυτή κατέκρινες αυτή την ίδια διάθεση της ψυχής του και έτσι έβγαλες απόφαση για όλη τη συμπεριφορά του και τη ζωή του. Λέγοντας, λοιπόν, ότι αυτός είναι τέτοιος, τον καταδικάσες ως τέτοιο».

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, αφιερώνει μεγάλο μέρος του έργου του μιλώντας για την κατάκριση. Τη χαρακτηρίζει ως επικίνδυνη αρρώστια της ψυχής, που ωθεί στην αναγνώριση των σφαλμάτων των άλλων, όχι όμως και των δικών μας και φοβερή συνήθεια που δείχνει σκληρότητα, κακότητα και άγνοια των γραφών. Τα αποτελέσματα της κατακρίσεως, κατά των Ιωάννη τον Χρυσόστομο, είναι καταστροφικά, αφού εξαφανίζει κάθε είδους αρετή και μπορεί να οδηγήσει ακόμα και στην κόλαση. Αξιοσημείωτα είναι όσα λέει σχετικά με το θέμα, λόγια που θυμίζουν έντονα τη λαϊκή έκφραση «η γλώσσα κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει». Λέει λοιπόν σχετικά: «Η γλώσσα είναι μαχαίρι ακονισμένο. Ας μην πληγώνουμε λοιπόν τους άλλους, αλλά ας καθαρίζουμε τις δικές μας

Πολιτικοί εξωφρενισμοί

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

μετήλλαξε την προ ολίγου σκυθρωπή ατμόσφαιρα των παρισταμένων, που δεν μπορούσαν πλέον να συγκρατήσουν το εκχύλισμα της χαράς τους.

Με το δίκιο τους οι άνθρωποι χαιρόντουσαν αναλογιζόμενοι τα προικιά που θα ροκανίσουν σαν αντάλλαγμα της προσωπικής τους... τιμής.

πληγές που έχουν σαπίσει. Θέλεις να μάθεις ότι οι δίκαιοι είχαν ως αρχή να μην κακολογούν τους άλλους, αλλά μόνον τον εαυτό τους; Άκουσε τον Παύλο που φωνάζει: «Ευχαριστώ το Χριστό που με δυνάμωσε στο έργο του Ευαγγελίου, γιατί με έκρινε άξιο της εμπιστοσύνης Του και με έθεσε στην υπηρεσία του κηρύγματος, εμένα, που ήμουν προηγουμένως βλάσφημος και διώκτης και υβριστής της Εκκλησίας». Βλέπεις πως κακολογεί τον εαυτό του; Και πάλι λέγει: «Ο Χριστός ήλθε στον κόσμο να σώσει τους αμαρτωλούς, ανάμεσα στους οποίους πρώτος είμαι εγώ».

Ο ίδιος πάλι Πατέρας της Εκκλησίας μας συμβουλεύει τα εξής: «Μην πολυσχολούμαστε με τα ξένα αμαρτήματα, αλλά με τα δικά μας. Ας ερευνήσουμε τη συνείδησή μας, ας θυμηθούμε όλη μας τη ζωή, ας εξετάσουμε καλά κάθε αμάρτημά μας, και όχι μόνο να μην κακολογούμε τους άλλους, αλλά ούτε και να ακούμε αυτούς που κακολογούν... Κλείσε τα αφτιά, φράξε στην κατηγορία την είσοδο, απόδειξε ότι συ που ακούς δεν είσαι λιγότερο εχθρικός και αντίθετος σε αυτόν που κακολογεί από τον κατηγορούμενο. Να μιμηθείς τον προφήτη που έλεγε τα εξής: «Τον άνθρωπο που κατέκρινε κρυφά τον πλησίον του, τον έδιωχνα από κοντά μου». Δεν είπε «δεν τον πίστευα», ούτε «δεν παραδεχόμουν όσα έλεγε», αλλά «τον έδιωχνα από κοντά μου».

Άρτεμις Χαλεπλιόγλου

Πολύ φως λοιπόν απεκάλυψε τις καρδιές των 25 εταίρων, που δεν κατάφεραν να κρύψουν τη χαρά τους, το δίκιο ξεπουλώντας για τα συμφέροντά τους.

Μπορεί να μοιάζει με ευθυμογράφημα η παραπάνω περιγραφή, όμως η ουσία της υπόθεσης που περιγράφεται είναι τραγική, παρ' όλο ότι τόσο σοβαρά για τον σύγχρονο κόσμο «σκάνδαλα» έχουν καταντήσει συμβάντα ρουτίνας, που ξεχνιούνται εύκολα, αν κάποιος άλλο εντυπωσιακότερο φαινόμενο, όπως π.χ. η «γρίπη των πουλερικών» εμφανιστεί στο παγκόσμιο προσκήνιο.

Πώς καταπόθηκε αυτό το ογκώδες χάπι της εισόδου της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και μάλιστα χωρίς νερό!

Πώς παρακάμφθηκε ο σταθερός όρος της Ε.Ε. που έδινε προθεσμία ενός έτους περίπου, για να αναγνωρισθεί οπωσδήποτε η Κύπρος από την γειτονική μας χώρα και να λειτουργήσει μέχρι τις 3 Οκτωβρίου η τελωνιακή σύνδεση των νεοεισερχομένων εταίρων και με τις 25 χώρες;

Το γεγονός αυτό είναι ένα από τα πολιτικά «θαύματα» του σύγχρονου κόσμου που δεν διστάζει να προδώσει ούτε τον ίδιο τον εαυτό του, αναιρώντας με ευκολία την υπογραφή του και ανοίγοντας την αυλαία της ασυνέπειας, της σύγχυσης και της ανασφάλειας για το μέλλον.

Σε τέτοιο κόσμο θέλουν κάποιοι να μας μαντρώσουν μέσα!!!

Φυσικά, από αρκετά χρόνια πριν παρόμοιες περιπτώσεις δεν λείπουν, που να μας προετοιμάζουν για τέτοιες κορυφαίες εξελίξεις, όμως βλέπει κανείς τέτοιους πολιτικούς εξωφρενισμούς να παίρνουν σάρκα και οστά στην πραγματικότητα, και θαυμάζει πόση σιγουριά αισθάνονται κάποιοι κυβερνώντες όντας κλεισμένοι ερμητικά στον δικό τους συμφεροντολογικό κόσμο.

Γ. Σ. Γ

